

En vise om Johan!

Jeg er ifra Toten som alle kan forstaa,
hei, sullan, dullan, deia jeg er kommet inn
til byen for en kjæreste aa faa hei, sullan,
dullan, deia. Ja du skulle bare set han
Johan, tenk hoit op paa sporvogna na stod
han. Og saa blonka han til damerne og
slaan, men jeg synes nu kan blonka mest
til mig.

2

Da sporvogna stansa saa hviske jeg til ham
hei sullan, dullan, deia, vi treffer vel i efter-
middag ned paa Raab - Johan hei, sullan,
dullan, dei. Og om kvelden saa kom han Johan,
saa hurtig at dampen (stod) sto' an. Og
saa hadde'n med sig denne kalle bams sa
min ven den sjenke jeg vil dig.

3

Saa blev vi da forlovet og tiden den gikk
hei, sullan, dullan, deia, og du aare var
omme en ny presang, jeg fik hei sullan,
dullan, dei. Men tenk da forsvant han

Johan i hastighet til Amerika drog. Og siden
har jeg aldrig set han Johan, men han viske Johan
min l'holt nok jeg.

Postby den 22/2 1924
Asta Skrud.